

החלום של קבלת הלוואות ענק מגרמניה-המערבית הולך ונמוג. סתבר, כי אמנם, קיבל קונראד אדנאור על עצמו התחייבויות בכיוון זה, ואף החל לבצע אותם, על אחריותו האישית, ללא שום אישור ממלכתי.

עם כניסת הניאנאצים לממשלתו אחרי הבחירות, והתחזקות האווירה הימנית בגרמניה המערבית כולה, אין לאדנאור כל סיכוי להשיג את אישור הממשלה והפרלמנט להלוואה זו, והיא ירדה למעשה מן הפרק.

מסיבה זו, ואחרות — צפה למשבר גלוי ביחסי ישראל-גרמניה המערבית. בירושלים מתגבשת ההכרה כי ישראל העניקה לגרמניה עזרה הכשר על סך של כסף, תמורת נזיד עזשים. סירובה החוזר ונשנה של ממשלת גרמניה לקשור יחסים דיפלומטיים עם ישראל, ואי-קבלת הלוואה, עומדים להגדיש את הסאה. לא מן הנמנע שעם סיום תשלומי השילומים יחול ניתוק כמעט מוחלט ביחסים בין שתי המדינות, ויתמוסס אחד מעמודי התווך של מדיניות החוץ הישראלית הנוכחית.

הקרע בין שני המחנות היריבים בקרב מפלגת אחדות העבודה יתרחב וילך. בעוד יגאל אלון מנהל פליטס גלוי עם לוי אשכול ומשתלב, יחד עם יצחק בן-אהרון, במערכות מפא"י — גוברת התנגדותו של משה כרמל לקו זה. כרמל, שטרם השלים עם כניסת מפלגתו לממשלה, נהנה מתמיכת ותיקי פועלי-ציון שמאל, אהרון ציולינג (המסוכסך עם יוספטל בענייני השיכון) וכנראה גם בני מהרשק. החרפת הניגודים תחשוף עם העלאת בעיית ביטולו של המימשל הצבאי, שם נוקטים שני הצדדים עמדות נוגדות.

תשמע בעתיד הקרוב על התרבות מקרי פגיעה בכטחון המדינה, מצד אזרחים ערביים. המקרים השיגריים ירוכזו ויגופחו כחלק ממאמצי מפא"י לשכנע את דעת-הקהל כי המימשל הצבאי נחוצ מבחינה בסחונית.

צפה להצטרפות שלושת חברי סיעת הציונים הכלליים

מדיניות

הצלחה על הוואי

כאשר ירדה השבוע גולדה מאיר מכבש המטוס, לא היה ברור לאיש אם היא חוזרת כמנצחת עטורת עלי-דפנה, או כמנוני צחצח מובסת. הדבר היה תלוי בנקודת ההשקפה.

שולליה יכלו לרשום לחובתה תקדים חמור: בהשגחתה, הצביעה משלחת ישראל בפעם הראשונה בפירוש למען החזרת הי-פליטים לישראל. היא נתנה את קולה ל-החלטה האמריקאית שקבעה: "על ועדת הי-פיוס של האו"ם לפלסטיין להגביר את מאמצי ציה לשם הגשמת החלטתה של העצרת הכללית של האו"ם משנת 1948, בדבר הי-זרת הפליטים לישראל או זכותם לקבל פני-צויים תמורת רכושם במדינה זו."

הסידרה יכלו לטעון, לעומת זאת, כי החי-לטה פרויזשוראלית מובהקת, שקראה למשא ומתן ישיר בין ישראל וארצות ערב, זכתה זו הפעם הראשונה ל-34 קולות — בדיוק שליש מקולות האו"ם. ואילו ההצעות הערביות בדבר מינוי אפטרופוס בינלאומי מן הרכוש הנפקדים ולהרחבת ועדת-הפיוס זכו רק ל-40 ו-44 קולות — שלא הספיקו לרוב הדרוש של שני שלישים בעצרת, ו-פחות מאשר בשנה שעברה.

יבש, ענייני, שקט. אפשר להעריך

וסגנונו המליצי המנוסחי, ידע קומי, ילד דרום-אפריקה, לשמור על הגבול.

שינוי נוסף. מדוע הצביעה משלחת ישראל בכל זאת בסוף בעד החלטה הנוגדת את הקו של ממשלתה? היה זה שיקול טאקטי מפוכח, אם כי ציני במקצת. יום לפני כן, בחציה המדי-נית המיוחדת, זכתה ההצעה האמריקאית ל-74 קולות (ביניהן כל הקולות הערביים), כש-23 מדינות נמנעו ורק ישראל הצביעה נגד. נוצר הרושם המדאכ כי הערבים שול-טים על הוואי, וישראל מבודדת לגמרי.

בלילה החליטה המשלחת לחולל שינוי נוסף ודרמטי בעמדתה. כשעלתה אותה הצעה למחרת היום על סדר-היום של הי-עצרת הכללית, הרימה ישראל לפתע את ידה למען ההצעה הערבית, שלא יכלו להרשות לעצמם להצביע בעד הצעה שיש-ראל תומכת בה, נמנעו כולם מהצבעה. התוצאה: 62 בעד ההצעה, 37 נמנעים, אף לא אחד נגד. ישראלי נשארה עם הרוב, הי-ערבים נשארו עם המיעוט.

היה זה נצחון טכסיסי. אך תוכנו היה עגום למדי: כדי להשיג אותו, נאלצה מש-לחת ישראל להצביע נגד עמדתה המוצהרת. גימגם למחרת היום דבר: מאחר שהח-לטת האו"ם המקורית קובעת כי הפליטים זכאים לחזור כאזרחים שותרי-שלום, ומאחר שתנאי זה אינו קיים, הצביעה ישראל בעד החלטה שאין לה תוקף.

אנשי מופת

סיפוק בחיים

המוצר העיקרי של מדינת-ישראל הוא האדם הישראלי החדש, אביהו גולן היה התגלמותו של טיפוס זה.

ככן קיבוץ, שהוריו עברו לקרית-חיים, לא התחבט אביהו במציאת יעודו בחיים: הצטרפות לקיבוץ. הוא נמנה עם גרעין השומר-הצעיר שעלה להתיישבות בהרי הב-רון וייסד את קיבוץ להב. אחרי כמה שנים של עמל מפרך, נבחר למרכז המשק. בתפקיד זה גילה כשרון בלתי-מצוי. כי מתחת לחיכוך הביישני הנצחי, היה אביהו מה שנקרא בשפה הצברית "ממזרי". לא היה לו מתחרה בהוצאת הלהאות, דחיתת תשלומים והחלפת שטרות.

טעם ותכלית. אולם כישראלי טוב היה אביהו אופוזיציונר. הוא בחר בדרך בלתי-מקובלת: להיות המפאייניק היחיד במשק מפ"ם. כאשר מסר בבחירות את הקול היחיד למפא"י במשקו, פרץ משבר חמור. הוא נשלח לבירור רעיוני עם גדולי מפלגתו — אך לשוא. כי אביהו אהב להתחבט, ולכל טענה היתה לו טענה נג-דית.

לבסוף ניתנה לו שנת-ארכה אחת לתקן את דרכו ולהשתכנע באמיתות דרכה של מפ"ם — ונרמז לו כי אחרת יאלץ לעזוב. הוא לא המתין לסוף. יחד עם חברי הי-בינתי, חברת גרעינו, עמה התחתן במשק אחרי רומאן ממושך בלילות שמירה, יצא לחיים אורחים.

אולם אביהו ותמר לא יכלו להיות חיים שיגרתיים, ללא טעם ותכלית. השניים נכ-נסו לחרוץ בבית-הספר החקלאי בכפר-גלים ליד חיפה. תמר עבדה כמחנכת, בעוד אביהו עבד במספנה. תמר לא התפקה בכך. היא ביקשה ומצאה עבודה נוספת בגימנסיה ערבית, כדי לפעול למען ההבנה בין שני העמים כמירכץ עברה קורס בידיעת-הארץ, בעוד אביהו לומד באוניברסיטה.

אך גם זה לא סיפק את בני הזוג. הם ביקשו תוכן נוסף. לבסוף מצאוהו: השניים התנדבו לשרת באחד האוורים הנידחים ב-יתר של חבש, תמר כמורה בבית-הספר תיכון, אביהו כעובד סולל בונה. לשניהם היתה זאת נסיעה ראשונה לחו"ל. התנאים היו גרועים לאין שיעור מכפי שיכלו

בא"ם מתהלכת הבדיחה הבאה: הי-מלכה אליזבת מבריטניה באה לביקור ב-מוסד הבינלאומי. אחרי אחד מנאוניה הני-רו ליה כי שנתה שגיאה בשפה האנגלית. היא טעה במלכה: "מה היי אינני חברת המשלחת הישראלית?"

כל הצעה שזכתה לרוב רגיל בוועדה חמדנית המיוחדת, מובאת להצבעה סופית בעצרת, שם היא זקוקה לרוב של שני שלי-שים. הצעות הערבים, שזכו לרוב רגיל בוועדה, הובאו לדיון בעצרת ולא זכו לשני שלישים. ההצעה הפרו-ישראלית, שלא זכתה לרוב פשוט בוועדה, לא הובאה בפני העצרת כלל.

גילות בורמה

לקואליציה בעיריית חיפה. למרות ההכשחות של סיעה זו, מתנחל

עתה מטא-זומתן על הצטרפותם בין ראש העירייה אבא חושי לבין נציג הפרוגרסיבים בעירייה, ד"ר קמינקא, שמאז הקמת המפלגה הליבראלית

סירב לפרוש מהקואליציה, תבע מחבריו החדשים להצטרף אליו.

נסיונותיה של ההנהלה החדשה של מפעלי הנייר בחדרה לקמץ בהוצאות, עשויים להיתקל בהתנגדות מועצת הפועלים המקומית. בין השאר תרצה ההנהלה להפעיל את מיפעל התאית הכושל,

כדי לחסל את המלאי הגדול של קש שהצטבר במיפעל. עם חיסול הקש יהיו מועמדים לפיטורין 30 העובדים השומרים על הקש. מועצת הפועלים תדרוש שיבוצם בתפקידים אחרים במיפעל.

צעירי הליברלים יגבירו את לחצם לשיתוף-פעולה עם הירות, אף עד כדי איחוד מלא. לאחר הבחירות האחרונות למוכריות צעירי-המפלגה, בה נבחרו תומכי שיתוף-הפעולה, יגשו הצעירים לביסוס שכבה זו בסניפי המפלגה השונים תוך מאבק לביטוי חופשי של דעותיהם מחוץ למפלגה. השלב הראשון בעצמות זו יתבטא בפעילות אקטיבית נגד המימשל הצבאי.

מפא"י עשויה לאבד את הרוב שלה בהנהלה-הציונית העולמית. נעשים מאמצים רציניים לאחד את הארגונים העולמיים הנפרדים של המפלגה הפרוגרסיבית והמפלגה הציונית-הכללית לשעבר. אם יתגשם

איחוד כזה, לו מתנגדות בשלב זה רק המפלגות בחלק מארצות דרום-אמריקה, ייחצר גוש מאוחד של שבעה אנשי המפלגה הליברלית לעומת ששה אנשי מפא"י. בהנהלה בת 18 החברים מלבד הנשיא צ'וזס גולדמן, יהיה הגוש הליברלי עם שלושת הדתיים רוב מוחלט מול מפא"י, מפ"ם ואחדות-העבודה.